

РЕШЕНИЕ

№ 563

гр. София, 18.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 14-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на осми февруари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Ася Събева

Членове: Елена Тахчиева
Кристина Филипова

при участието на секретаря Валентина Игн. Колева
като разгледа докладваното от Елена Тахчиева Въззивно гражданско дело № 20211000501011 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. ГПК.

С решение от 22.12.2020г. по гр.д. № 2521/2019г. по описа на Софийски градски съд 1-26 състав е осъден „Ауто Италия“ ЕАД, ЕИК 130029037 да заплати на Л. Б. С. следните суми: на основание чл.114 ал.1 т.1 от ЗЗП във вр. чл.55 ал.1 пр.3 от ЗЗД сумата 31 484лв. представляваща продажна цена по договор за покупко-продажба от 22.02.2018г. на лек автомобил - марка Фиат, модел 500, модификация 500 Launge 1.2 8V 69 Cv E6, бензинов двигател, мощност 69 к.с. , шаси № ZFA3120000J906866, двигател № 169A40002325171, ведно със законната лихва от 20.02.2019г. до окончателното плащане, на основание чл. 113 ал.5 от ЗЗП сумата 300лв. неимуществени вреди, търпени вследствие несъответствието на автомобила на договора за продажба от 22.02.2018г., ведно със законната лихва от 20.02.2019г. до окончателното плащане, като искът за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди е отхвърлен за разликата до предявения размер от 3000лв.

Против решението в осъдителните му части е постъпила въззивна жалба на ответника „Ауто Италия“ЕАД чрез пълномощник адв. Е.-Т. с оплаквания за неправилност в обжалваната му част. Поддържат се доводи за съществени процесуални нарушения на първата инстанция, която в нарушение на съдопроизводствените правила при доклада е посочил, че предявените искове са с правна квалификация чл. 195 и чл.82 ЗЗД и разпределил доказателствената тежест съобразно така очертания предмет, но вместо това в решението си е приел, че ищцата има качество на потребител по см. на § 13, т.1 ДР на ЗЗП. На следващо

място се поддържат оплаквания за неправилност на решението в обжалваните му части, поради нарушение на материалния закон, тъй като съдът необосновано приел, констатирания дефект за значителен. Твърдят се за неправилни изводите на съда, че ирелевантно за спора е обстоятелството, че автомобилът е използван и поддържан от ищцата, и че в тази връзка неправилно били игнорирани показанията на св.Х.. Твърди се, че претенцията на неимуществени вреди е недоказана и необоснована, тъй като непрекъснатата употреба на автомобила отнесена към твърденията на ищцата за преживян стрес при експлоатацията му не осъществяват фактическия състав на чл.45 вр. чл.52 ЗЗД. Изтъква се, че неправилно съдът бил кредитирал изцяло заключението на в.л. Н., тъй като не бил даден ясен отговор дали издавания шум и тропане се дължи на конструктивен дефект или на неправилна експлоатация. Твърди се, че при разглеждане на исковете по първоначално поставената от съда квалификация по чл.195 ал.1 ЗЗД, е следвало да се приеме, че отговорността на продавача за недостатъци не би могла да се ангажира, защото не е надлежно заявена по реда на чл.194 ЗЗД, а евентуално ако се счете, че предаването на автомобила в сервиза има характер на уведомление по чл.194 ЗЗД, то в този случай искът ще е погасен по давност поради непредявяването му в 6-мес. срок. Твърди се, че независимо от посоченото и да се приеме, че искът е бил квалифициран правилно, то съгласно чл.124 ал.1 ЗЗП потребителят има четири възможности, но цитираната норма не дава безусловно право на последния еднолично да избира измежду тях. Поради изложеното се иска отмяна на обжалваното решение и вместо това постановяване на ново по същество, с което се отхвърлят исковете.

В срок е подаден отговор на въззивната жалба от въззиваемата –ищца Л.С., с който се иска потвърждаване на решението в обжалваната му част и се изтъкват възражения против оплакванията в жалбата.

Настоящият състав приема въззивната жалба за процесуално допустима като подадена в срока по чл. 259, ал.1 ГПК и отговаряща на изискванията за редовност по чл. 262 ГПК.

Пред първата инстанция предмет на разглеждане са били обективно съединени осъдителни искове за връщане на сумата от 31 484лв., представляваща продажна цена по договор за покупко-продажба на автомобил, поради недостатъци на вещта и 3000лв. обезщетение за неимуществени вреди. Като правопораждащи спорните притезания факти в исковата молба се сочи сключването на процесния договор за покупко-продажба с ответника на 22.02.2018г., чиито предмет е лек автомобил Фиат 500 срещу продажна цена от 31 484 лв., който непосредствено след предаването проявил дефекти и това наложило да се обърне към оторизиран сервиз на ответника на 13.03.2018г., където бил извършен ремонт, но недостатъците не били отстранени. Последвали още шест посещения на сервиза на 26.07.2018г., 28.09.2018г., 27.12.2018г., 22.01.2019г. и на 25.01.2019г., но проблемът съществувал. Посочва, че съобразно разпоредбите на ЗЗП, потребителят има право на избор между две възможности – стоката да бъде заменена с нова или да му бъде върната заплатената от него цена, и че този избор е направен с нотариална покана от 7.02.2019г. на нотариус Г., с който договорът е едностранно развален. Твърди, че заради дефектите на

автомобила не могла да го ползва, а когато се налагало да го употребява изпитвала страх и паника и това състояние на безпокойство и стрес за нея представляват неимуществени вреди, за които претендира парична компенсация.

В срока за отговор ответникът оспорва исковете с възражения против твърденията за недостатъци на вещта, които да дават основание за разваляне на договора. Твърди, че не са налице предпоставки за прекратяване на договора, тъй като ищцата не е направила изрично заявление за скрити дефекти, каквото изискване поставя разпоредбата на чл.194 от ЗЗД, и че евентуално искът е погасен по давност поради изтичане на предвидения 6-мес. срок по чл.197 ГПК. Оспорва и претенцията за неимуществени вреди, като посочва, че съгласно задължителната съдебна практика, така в ТР №54/86г. продавачът на вещ с недостатъци не дължи неимуществени вреди, и че и към настоящия момент продължава да ползва автомобила, което е индигия, че той няма твърдените дефекти, и че е приела сервисните услуги без възражения, както и че е търпяла стрес и безпокойство при неговото ползване.

По фактите няма спор и се установява от представените писмени доказателства, че на 22.02.2018г. ищцата е закупила от ответника нов л.а. марка Фиат, модел 500 с индивидуализираните в исковата молба параметри срещу продажна цена от 31 484лв, както и че процесният автомобил ѝ е бил предаден на 23.02.2018г. и съответно приведен в експлоатация. Непосредствено след покупката на 13.03.2018г. автомобилът е бил отведен в сервис на ответното дружество с рекламации за шум в предната част и при въртене на волана, като в сервисната поръчка е отразено, че е извършен преглед и е установен луфт в десния шарнир на носача с подмяна на тампон амортизатор и десен носач. На 14.05.2018г. отново автомобилът е репатриран до оторизиран сервис на ответника с със същите рекламации за шум в предна част съгласно сервисната поръчка /л.18 от делото/. Последвали са още три посещения в сервиси на ответника на 26.07.2018г., 27.07.2018г /л.19,20/, като на втората от посочените дати е констатирано от служител на сервиса наличието на омаслени предни амортизатори и тампони макферсон. На 28.09.2018г. автомобилът отново е постъпил в сервиса на ответника с оплакване за шум отпред /л.21/. и констатации за хлабина в кормилната рейка; на 27.12.2018г. е поредното посещение с оплакване за шум по неравности и проверка на фарове ксенон, реглаж; на 22.01.2019г. и на 25.01.2019г са последвали още две посещения в сервис с идентични оплаквания.

От приложените писмени доказателства включително фактура № 2000075487/17.10.2018г. и сервисна поръчка от 28.07.2020г. се установява, че ищцата е ползвала именно оторизиран сервис на ответника, и че към момента на посоченото сервисно обслужване от 28.07.2020г пробегът на автомобила е бил 40 717 км., който извод се подкрепя от заключението на вещото лице инж.Т., извършил с него тестово шофиране.

След поредното посещение в оторизиран сервис ищцата е уведомила ответника с нотариална покана от 8.02.2019г., че разваля договора за покупко-продажба и предоставя 7-мо дневен срок, в който да ѝ бъде върната платената продажна цена.

От приетата пред първата инстанция техническа експертиза, изготвена въз основа на оглед и тест на автомобила, се установява хлабина във връзката между кормилен път и

кормилна рейка, хлабина в горната част при тампоните на предните амортизатори /макферсони/, хлабина на втулките на предно окачване на носач . При вертикално движение /симулация на преминаване през изкуствена неравност/ на предно ляво и дясно колело е констатиран звук тип „тропане“ в областта на преден мост на МПС. Това „тропане“ според вещото лице експерт не се дължи на условията на пътната настилка и се наблюдава винаги при преминаване през изкуствена неравност дори при скорост по-ниска от 10 км/ч., за разлика от движение по равна и гладка асфалтова настилка, когато този звук не е установен. Според изводите на в.л. са налице т.н. „скрити повреди/неизправности“ в частта, свързваща ходовата част на автомобила с каросерията, които изключва да се дължат на неправилна употреба, защото автомобили от същата марка, модел и с близък пробег не издават шум или тропане при движение по равна и неравна повърхност.

За изясняване какви са конкретните дефекти на процесния автомобил и дължимите дейности по неговото изправяне е изслушано допълнително заключение, изготвено отново след оглед и динамичен тест на автомобила в присъствието на представител на страните, както и тест на друг автомобил от същата марка и модел, предоставен от дружеството. Според изводите на експерта няма луфтове в шарнирните връзки на предното и задното окачване, но при енергично разклащане на автомобила на четири колела, се установява движение на макферсона в захващането му в горната част около 5 мм, което отклонение е определено като съществено за конкретната връзка. Пояснено е, че в тази си част макферсонът се фиксира към купето на автомобила посредством еластична връзка, която се осъществява с гумен тампон, а движението му зависи от степента на разклащане на автомобила и от твърдостта на гумения тампон. В експлоатационни условия гуменият тампон трябва да осигурява движение между макферсона и купето на автомобила в диапазон, в който металната част на макферсона да не достига до купето на автомобила. От извършения динамичен тест на автомобила по път с неравности става ясно, че се разклаща значително във вертикална посока и тогава се чува шум от удар на метални части, от което съдебният експерт прави извод, че шумът най-вероятно се получава от удар между металната част на макферсона в горното му окачване с купето на автомобила. При извършен динамичен тест на друг нов автомобил на ответника /с минимални километри пробег/ също е констатиран шум от удари на метални части, поради което вещото лице е достигнало до констатация за конструктивен недостатък в окачването на автомобилите, което при по-дълга експлоатация би довело до по-голяма деформация или авария, тъй като ударите ще стават по-силни, а луфтът по-голям.

За установяване възраженията на ответника пред първата инстанция е разпитан св.Х. /негов служител/, който изтъква личните си впечатления от ищцата и състоянието на автомобила при посещенията в сервиса, правили оглед, подменили съответните части, включително тампони, макферсон, след което и тестово шофиране по паваж и автомобилът бил изправен. Определя процесния автомобил като среден клас и че е нормално да има луфтове, които няма как да бъдат избегнати, и че такива са наблюдавани при други автомобили от същия модел. Изразява становище, че разбитите тампони на автомобила се

дължат на лошите пътища и на неправилната експлоатация.

При същите идентично установени факти настоящият състав достига до извод за частична основателност на въззивната жалба, по следните съображения:

Неоснователни са доводите в жалбата, че решението в обжалваните му части е постановено в нарушение на материалния закон. Правилно при изложените факти в исковата молба съдът е квалифицирал исковете по чл. чл.114 ал.1 т.1 от Закона за защита на потребителите във вр. чл.55 ал.1 пр.3 от ЗЗД, който закон е специален по отношение на ЗЗД. Ищецът съвсем ясно се е позовал на качеството си на потребител в исковата молба, и че от него черпи права да избере измежду предвидените алтернативно възможности на защита при закупуване на вещь с недостатъци- замяна на вещта с нова или връщане на платена продажна цена на вещта. Това материалноправно основание е поддържал и в първото по делото съдебно заседание при доклада на съда по чл.146 ГПК. Действително съдът е определил спорното право по общия закон /чл.195 и чл.82 ЗЗД/ и с решението е поставил правилната правна квалификация, но с това не е допуснал съществено нарушение на процесуалния закон, защото не се променя предмета на спора поради идентичност на подлежащите на доказване правнорелевантни факти и разпределението на доказателствената тежест между страните. Правнорелевантните факти са очертани от правоотношенията на страните, произтичащи от договор за продажба и съгласно разпоредбата на чл.193 ЗЗД продавачът отговаря, ако продадената вещь има недостатъци, които съществено намаляват нейната цена или нейната годност за обикновеното или предвиденото в договора предназначение, дори когато не е знаел за него. Необходимо е недостатъкът да е съществувал по време на изпълнението на договора и конкретно към момента на предаване на вещта, а отклонението в качеството трябва да не е било известно на купувача ([чл. 193, ал.2 от ЗЗД](#)). Преценката за знание се извършва с оглед вида на недостатъка, неговия размер, както и възможността на купувача да го види. В случай, че недостатъкът е скрит, купувачът следва да уведоми насрещната страна незабавно след откриването му, освен ако той е знаел за недостатъка ([чл. 194, ал.2 от ЗЗД](#)). В случая обстоятелствата, които характеризират спорното право, или фактите, от които се поражда ([чл. 127, ал.1, т. 4 ГПК](#)), са: сключен между страните договор за продажба на лек автомобил на 22.02.2018г, и че същият е проявил дефект, за който купувачът е извършил действия по уведомяване на продавача в рамките на 1-месечен срок / на 13.03.2018г./ от предаването на вещта.

При тези факти с доклада си съдът е възприел, че искът е с правно основание [чл. 195 ЗЗД](#) и възложил в тежест на ищеца да установи, че е изправната по договора страна, и че са настъпили предпоставки за разваляне на договора – съществени недостатъци на вещта, съществували още при закупуването ѝ, а в тежест на ответника, че вещта отговаря на предвидените в договора и според предназначението характеристики за качество, респ. че недостатъците не са съществени. Действително отговорността на търговеца при продажба на вещь с недостатъци е уредена и в [Закона за защита на потребителите](#) (ЗЗП), тъй като ищецът се явява потребител, а ответникът търговец по см. на [пар. 13, т. 1](#) и [т. 2 от ДР на ЗЗП](#), който

в случая се явява приложим нормативен акт, но посоченото не рефлектира върху допустимостта на производството, нито на постановения от съда акт по същество на правния спор, доколкото подлежащите на установяване факти са идентични и при постановяването му съдът не е нарушил диспозитивното начало - т.2 от Тълкувателно решение № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

В действащата към възникване на спорното притезание разпоредба на [чл. 113, ал. 1 от ЗЗП](#) е посочено, че когато потребителската стока не съответства на договора за продажба, продавачът е длъжен да я приведе в съответствие с договора за продажба. Съгласно ал. 2 привеждането на потребителската стока в съответствие с договора за продажба трябва да се извърши в рамките на един месец, считано от предявяването на рекламацията от потребителя, като след изтичането на срока по ал. 2 потребителят има право да развали договора и да му бъде възстановена заплатената сума или да иска намаляване на цената на потребителската стока съгласно [чл. 114 от ЗЗП](#). Съгласно [чл. 114 от ЗЗП](#) при несъответствие на потребителската стока с договора за продажба и когато потребителят не е удовлетворен от решаването на рекламацията по [чл. 113 от ЗЗП](#), той има право на избор между една от следните възможности: 1. разваляне на договора и възстановяване на заплатената от него сума; или 2. намаляване на цената.

Категорично от събраните по делото писмени доказателства се установява, че ищцата е констатирала при употреба наличието на недостатък на автомобила /шум/тропане/ в предната му част и своевременно /двадесет дни след предаване на автомобила/ е поискала отстраняването му в оторизиран сервиз на дружеството, което продавачът не е сторил както в предвидения 1-месечен срок по ЗЗП, така и при последващите рекламации общо 7 на брой с едни и същи оплаквания за периода 13.03.2018г- 25.01.2019г.

От констатациите на основната автотехническа експертиза на в.л. инж. Н. се установява след оглед и тест на автомобила наличието на луфт във връзката между кормилен път и кормилна рейка, както и в горна част на тампоните амортизатори /макферсони/, и че издаването на звук тип „тропане“ в областта на преден мост винаги се проявява при преминаване през изкуствена неравност, независимо от скоростта на движение /дори при скорост по-ниска от 10км/ч/. Причината за проявление на тези нетипични звукове според допълнителната експертиза на в.л. инж. Т. е обяснена с отклонение около 5мм в захващането на връзката на горната част на макферсона към купето на автомобила, което е определено за съществено и най-вероятно представлява фабричен дефект, поради установените идентични шумове и при два други изследвани автомобила от същия модел, избрани на случаен принцип. Констатираният дефект според вещото лице при по –дълга експлоатация би могъл да задълбочи деформацията и да доведе до авария.

Правилно при формиране на фактическите си констатации съдът е придал решаваща доказателствена стойност на техническите експертизи вместо на показанията на св. Х.. Преценени при условията на чл.172 ГПК поради възможната им заинтересованост на свидетеля като служител в ответното дружество - те освен, че се опровергават от заключенията на вещи лица автоексперти, но също и са житейски необосновани.

Процесният автомобил е закупен нов и следва да отговаря на техническите изисквания за пригодност и безопасност при обичайното му управление по равен или неравен терен, независимо дали е от по-нисък клас. Твърденията, че шумът се дължи на неправилна експлоатация и по-големия пробег се изключват от констатациите на вещите лица, тествали други два автомобила от същия модел и установили идентични шумове при минимален километраж.

Напълно се споделят и следващите изводи, че констатираният недостатък представлява скрит дефект, който не би могъл да се установи при обикновен преглед, нито при тестване върху равна повърхност, и че вещта не съответства на договора, чиито предмет е нов автомобил, който следва да отговаря на всички технически изисквания за качество и безопасност. Съгласно чл.113 ал.2 ЗЗП продавачът е длъжен да приведе потребителската стока в съответствие с договора за продажба в рамките на 1-месечен срок от предявяването на рекламация. Рекламацията по смисъла на ЗЗП е предявяване пред търговеца, на несъответствието на вещта с клаузите от договора за покупко-продажба, съчетано с претендиране на някое от възможните права, произтичащи от несъответствието за доброволно удовлетворяване на претенцията. Купувачът е предявил рекламацията си в рамките на предвидения 1-мес. срок, когато автомобилът на 13.03.2018г. е регистриран в сервиз на ответника за извършване на безплатен ремонт.

Продавачът не е отстранил установените скрити дефекти в законоустановения 1-месечен срок, така и в следващите сервизни обслужвания по повод същите оплаквания, поради което са налице предпоставки за изправната по договора страна да иска връщане на цената и което право е упражнил с едностранно волеизявление за прекратяване на процесния договор с писмено волеизявление.

Неоснователни са доводите в жалбата на ответника, че не са настъпили предпоставки за реализиране на втората група права в чл.124 ЗЗП – разваляне на договора и искане за връщане на платената по него сума или намаляване на продажната цена, предпоставени от бездействието на продавача да удовлетвори преди това правото на безплатен ремонт на стоката или замяната ѝ с друга. След като е изтекъл 1-месечният срок от рекламацията /от уведомяването за установен дефект – арг. чл. 122 ЗЗП./ и фактически няма спор, че дефектната стока не е заменена или поправена, за потребителя възниква правото да развали договора и да иска възстановяване на заплатената сума или да иска намаляване на цената на потребителската стока / чл. 114 ЗЗП – арг. чл. 113, ал. 3 ЗЗП/. В този смисъл, ако в предвидения срок от рекламацията, продавачът не е отстранил дефекта или заменил негодната потребителска стока, законът презумира, че това са дължи на обективна или субективна невъзможност, поради което е предвидил само две възможности за потребителя – или разваляне на договора и връщане на цената или намаляване на цената, в случай че той има интерес да я задържи. Този избор е предоставен изключително на потребителя и същият е изразил волята си с предявяване на иска, предмет на настоящото производство, с който се претендират последиците на развалянето на договора за покупко-продажба. Съгласно правната норма, уредена в чл. 114, ал. 3 ЗЗП / в сила от 25.07.2014г./ търговецът е длъжен да

удовлетвори искане за разваляне на договора и да възстанови заплатената от потребителя сума, когато след като е удовлетворил три рекламации на потребителя /в случая общо седем рекламации/ чрез извършване на ремонт на една и съща стока, в рамките на срока на гаранцията, е налице следваща поява на несъответствие на стоката с договора за продажба. Констатираните от вещите лица дефекти са съществени щом при по-продължителна употреба биха могли да доведат до авария и застрашават безопасността на пътуващите в автомобила и останалите участници в движението, като в значителна степен намаляват годността на автомобила да бъде ползван съобразно обичайното му предназначение.

От обсъденото следва идентичен с първата инстанция извод, че процесният договор е бил надлежно развален от изправния кредитор, като преустановяването на договорната обвързаност на това правопрекратително основание действа обратна сила [/чл. 88, ал. 1 ЗЗД/](#), всяка една от страните трябва да върне това, което е получила: купувачът – вещта, а продавачът цената.

Неоснователни са и оплакванията против изводите на съда, че искът е погасен по давност. Съгласно разпоредбата на чл.115 ал.1 ЗЗП потребителят може да упражни правото си в срок до две години, считано от доставянето на потребителската стока. Тази разпоредба е императивна и не позволява скъсяването на двугодишните гаранционни срокове, дори да има изрично съгласие на страните. Видно от доказателствата по делото процесната вещ е предадена на 22.08.2018г, а искът е предявен на 20.02.2019г или в рамките на предвидения 2-годишен срок.

Основателна обаче е жалбата на ответника против решението в осъдителната му част, в която е частично уважен иска за неимуществени вреди по чл.113 ал.5 ЗЗП. Съгласно този текст когато потребителската стока не съответства на договора за продажба, потребителят може да иска и обезщетение за претърпените вследствие на несъответствието вреди.

Напълно се споделят изводите на първата инстанция от правно естество, че законът не е конкретизирал вида вреди, следователно могат да се претендират и съответно присъждат както имуществени, така и неимуществени, и че спорът съдебната практика е разрешен с ТР № 4/2012 г. по тълк. д. № 4/2012 г. на ОСГТК на ВКС, с което е прието, че няма пречка от договорни отношения да настъпят неимуществени вреди, когато такава отговорност е предвидена в специален закон, и че такава отговорност е регламентирана в чл.113 ал.5 от ЗЗП. От фактическа страна обаче не се установяват правно релевантните факти, които да обосноват ангажиране отговорността на ответника за неимуществени вреди. Вредите, както и причинната връзка са елемент от фактическия състав и не следва да се презюмират, а подлежат на главно доказване от страната, която черпи права. Действително покупката на нов автомобил предполага пълна изправност на вещта, а вместо това наличието на дефект и многократните посещения в сервиз са източник на неблагоприятни изживявания. В исковата молба обаче като източник на стрес /страх, несигурност и безпокойство/ се сочи управлението на неизправен автомобил, за които твърдения въобще не са ангажирани доказателства. Точно обратното, те се опровергават от данните, че процесният автомобил за период от две години има пробег от около 40 000км, които обстоятелства нямат значение за

правото на ищцата да развали договора и да получи платената по цена за автомобила, но преценени с приетата по реда на чл.266 ал.2 ГПК нова сервизна поръчка от 28.07.2021г обосновават доводите на ответника, че искът по чл.113, ал.5 ЗПП е недоказан и неоснователен.

В обобщение на изложеното решението в обжалваната му осъдителна част за сумата от 31 484лв, представляваща продажна цена ще подлежи на потвърждаване, а в частта, в която ответникът е осъден да заплати на ищцата сумата от 300лв, представляваща обезщетение за неимуществени вреди ще се отмени и вместо това се отхвърли иска по чл.113, ал.5 ЗПП за присъдената сума. В отхвърлителната си част за разликата между присъденото обезщетение за неимуществени вреди и претендираното от 3000лв решението не е обжалвано и е влязло в сила.

По отговорността за разноски.

При този изход на спора ще подлежи на изменение решението на първата инстанция в частта за разноските. Ищцата е представила доказателства за сторени разноски в общ размер на 3249,73лв, които съразмерно на уважената част на иска ще й се следват до размер от 2967лв вместо присъдените 2986лв.

Ответникът е претендирал и са му признати от първата инстанция разноски в размер на 2100лв, които при този изход на спора ще са дължими в размер на 182,69лв вместо 168лв или допълнително ще му се присъдят 14,69лв.

Пред въззивната инстанция право на разноски ще имат и двете страни с оглед на уважената/ отхвърлена част на исковете и в съответствие с обжалваемия материален интерес /31 784лв/. Жалбоподателят –ответник е претендирал и доказал разноски за държавна такса 654,68лв и за адв. възнаграждение в размер на 1200лв – общо 1854,68лв, които с оглед на уважената част на жалбата ще му се следват до размер от 17,50лв.

Въззиваемият –ищец не е претендирал и доказал разноски, поради което и такива не следва да му се присъждат.

С оглед на иложеното, САС

РЕШИ:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ решение от 22.12.2020г. по гр.д. № 2521/2019г. по описа на Софийски градски съд 1-26 състав в обжалваната му осъдителна част за сумата от 300лв, които „Ауто Италия“ ЕАД, ЕИК 130029037 е осъден да заплати на Л. Б. С. за претърпени от нея неимуществени вреди на осн. чл.113, ал.5 ЗПП, ведно със законната лихва от 20.02.2019г., и в частта относно присъдените в тежест на „Ауто Италия“ЕАД разноски на Л. Б. С. пред първата инстанция над дължимия размер от 2967лв до присъдения от 2986лв., като вместо това ПОСТАНОВЯВА

ОТХВЪРЛЯ предявения от Л. Б. С., с адрес гр.***, ул.***, №** против „Ауто Италия“ ЕАД ЕИК 130029037, със съдебен адрес: София, компл.Белия квартал, ул.Атанас Дуков, № 7, сграда Корона, вх.Б, ет.5, ап.14 чрез адв.М.Е.-Т. иск за неимуществени вреди с правно основание чл. 113, ал.5 ЗЗП, изразяващи се в стрес и безпокойство от управлението на неизправен автомобил Фиат 500, придобит по силата на договор за покупко-продажба от 22.02.2018г за присъдения размер от 300лв., като неоснователен.

ПОТВЪРЖДАВА решение от 22.12.2020г. по гр.д. № 2521/2019г. по описа на Софийски градски съд 1-26 състав в останалата му обжалвана осъдителна част.

Осъжда Л. Б. С. да заплати на „Ауто Италия“ ЕАД, ЕИК 130029037 сумата от общо 32,19лв, представляващи допълнителни разноски пред първата и въззивна инстанции.

Решението подлежи на обжалване пред ВКС в 1-месечен срок от връчване преписи на страните при наличие на предпоставки по чл.280 ГПК.

Председател:

Членове:1.

2.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____